

Biblická hodina – 01.04.2021

Suspírium: „Prečo s ním vedieš spor, keď nijakým slovom neodpovedá? Veď Boh prehovorí raz i druhý raz, ale ty to nespozoruješ. (Jób 33,13-14).“ Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 95: „Pred naším Pánom plesajme...“

Modlitba

Sme si vedomí toho Pane náš, že naša neposlušnosť a bojzlivosť nás privádza do veľkých útrap. Naše boľavé srdcia a tajuplné myšlienky sú pred Tebou známe. Prosíme Ťa, navštív nás tak hlboko, ako sme. Naše temné srdcia potrebujú Tvoje neobmedzené svetlo, aby v nás panujúca zlosť, závišť, neprajnosť a bolesť nezahalila Tvoju pravdu, ktorá je znamením našej spásy. Ty si jediný, ktorý môže vykonať skutočný zázrak v našich životoch. Knieža večného života, drahý Ježiš, Ty si nádej pre našu zlomyseľnosť. Knieža pokornej poslušnosti, drahý Kristus, Ty si vyvierajúci prameň pre bezbožníkov. Všemohúny Darca, drahý Pane náš, Ty si chlieb života, ktorý nasýti zástupy. Veľkolepý Lekár a Utešiteľ, drahý Ježiš, Ty si zdroj pokoja a radosti, ktorá zmení každý zármutok. Prosíme Ťa, o moc Tvojho Slova, predstav sa nám ako človek i ako Boh. Príď do našej komôrky a oslov nás, aby sme ožili. Amen.

Biblický text: Štvrtá kniha Mojžišova 14. kapitola, 26-45

„Vtedy Hospodín povedal Mojžišovi a Áronovi: „Dokedy budem trpieť túto zlú pospolitosť, čo proti mne ustavične repce? Dosť som sa napočúval reptania Izraelitov proti mne. Povedz im: Ako žijem,“ znie výrok Hospodina, „naložím s vami tak, ako ste o tom predomnou hovorili. Na tejto púšti popadajú mŕtvoly vás všetkých spočítaných, starších ako dvadsať rokov, čo ste reptali proti mne. Ani jeden z vás nevojde do krajiny, o ktorej som so zdvihnutou rukou prisahal, že v nej budete bývať, okrem Kaléba, Jefunneho syna, a Jozuu, Núnovho syna. No vaše deti, o ktorých ste vraveli, že sa stanú korisťou, tie do nej uvediem a spoznajú krajinu, ktorou ste vy pohrdli. Vaše mŕtvoly však padnú na tejto púšti. Vaši synovia budú štyridsať rokov pastiermi na púšti. Budú pykať za vašu smilnú nevernosť, kým vaše mŕtvoly zostanú na púšti. Ako ste štyridsať dní skúmali krajinu — rok sa bude počítat za deň —, štyridsať rokov budete pykať za svoje neprávosti, aby ste spoznali môj odpor. Ja, Hospodín, som to povedal a tak urobím celej tejto skazenej pospolitosti, ktorá sa vzbúrila proti mne! Na tejto púšti zahynú!“ Muži, ktorých Mojžiš poslal preskúmať krajinu, tí, čo po svojom návrate popudili celú pospolitosť, aby reptala, pretože o krajine rozširovali lživé správy a krajinu zlomyseľne ohovárali, náhle zomreli pred Hospodínom. Spomedzi tých, čo išli preskúmať krajinu, zostali nažive len Jozua, syn Núna, a Kaléb, syn Jefunneho. Keď Mojžiš oznámil tieto slová všetkým Izraelitom, ľud sa veľmi zarmútil. Včasráno vstali, vystúpili na temeno vrchu a povedali: „Vystúpme na miesto, o ktorom hovoril Hospodín, hoci sme zhrešili!“

Mojžiš im však povedal: „Prečo prestupujete príkaz Hospodina?! To sa vám nepodarí! Hospodin nie je medzi vami, preto nevystupujte, aby vás nepriatelia neporazili. Veď tam budú proti vám Amalékovia a Kanaánčania a vy padnete ich mečom. Pretože ste sa odvrátili od Hospodina, Hospodin nebude s vami!“ Oni sa zmluvy, ani Mojžiš sa však z tábora nepohli. Amalékovia a Kanaánčania, ktorí bývali na tom pohorí, zostúpili, bili ich a rozháňali až po Chormu.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánu Ježišovi!

Bedákajúci a reptajúci ľud zabudol na Božie zaslúbenia. Jedinou príčinou ich zábudlivosti bola nevera, ako sa o tom dočítame v Liste Židom v 3. kapitole: *„Kto sú to tí, čo počuli a búrili sa? Vari to neboli všetci, čo vyšli z Egypta pod Mojžišovým vedením? A na koho som sa rozhneval na štyridsať rokov? Či nie na tých, čo zhrešili a ich mŕtvolý popadali na púšti? A komu prisahal, že nevojdú do jeho odpočinku, ak nie tým, čo neuverili? Vidíme teda, že nemohli vojsť pre nevieru.”*

Zdrojom Božích zaslúbení je živý Hospodin, ktorý je Darcom všetkého. Vojsť do zaslúbenej zeme Kanaán, znamená uveriť Slovám, ktoré pochádzajú z úst živého Boha. Reptajúci ľud si musí uvedomiť, že jeho zodpovednosťou nie je to, čo je pred ním ešte skryté, ale to, čo Boh už vyslovil. Bez poslušnosti a bez zodpovednosti voči Božiemu slovu sa nedá skutočne veriť. Nie moc Amalékovcov a Kanaánčanov ich odradila, ale vlastná neschopnosť, vlastná spôsobilosť a vlastná únosnosť.

Búriť sa je ľudské. Povedať nie je ľudské, ale Izrael je zodpovedný za svoje rozhodnutie. Živý Boh, ktorý Ho vyviedol z Egypta a vlastným príkazom Ho uistil o zmene spôsobu života: *„vojdi do krajiny, o ktorej som so zdvihnutou rukou prisahal, že v nej budeš bývať,”* zrazu sa ocitne na druhoradej línii v živote Izraelského ľudu.

Drahí bratia a milé sestry! Je Božia zdvihnutá ruka prikrátka na to, aby konala? Je Božia zdvihnutá ruka slabá na to, aby rozdala to, čo patrí Jeho vyvoleným? Je Božia zdvihnutá ruka chromá, aby nevelila a neudala smer pokornej cesty? Prejsť cez Jordán nie je otázkou Božej moci, ale osobnej viery všetkých nás. Boží ľud už raz bol svedkom rozdvojeného Červeného mora i drvivej porážky egyptských vojsk. Rieka Jordán je i dnes medzníkom všetkých nás. Púšť, smrť na / v púšti, alebo život? Rieka Jordán je hranicou medzi novým a starým životom. Vojsť do Božieho kráľovstva je také ťažké. Vojsť do zaslúbenej zeme je neuveriteľné, lebo to je otázka viery. Náš nebeský stav, ktorý ponúka živý Boh je i dnes aktuálny, je však na nás, čo si vyberieme: vojsť do krajiny, o ktorej sám Boh prisahal alebo zomrieť na púšti.

Boh sa nás, duchovný Izrael, pýta celkom osobne ako Korinťanov cez Pavlov odkaz: *„Či nie ste vari telesní a nekonáte priveľmi ľudsky?”* (IK 3,3)

Odplatou za neveru je smrť. Je to azda kruté? Čo je s našou neverou? Ako Boh liečil našu neveru? Smrťou vlastného Syna pretože si povedal ako Gazda v podobenstve: *„Iste budú mať úctu k môjmu synovi.“* (Mk 12,6) Ježiš vykonal dokonale zadosť za naše hriechy. Naše hriechy sú pribité na Jeho kríž. Proti nevere bude bojovať Izrael po celý čas. O každý kúsok Kanaánu bude tvrdo bojovať. Nič nedostane zadarmo. Takto bojujeme aj my. Kiežby sme mali oveľa silnejšiu vieru a všetko, čo nám patrí v Kristovi celkom privlastnili ako Boží dar a prísľub, ktorý garantuje sám Pán večnosti.

Boží prísľub však zaznie aj vo vynesenom rozsudku Hospodina. Len dvaja z dvanástich kniežat, ktorí ako prví uzreli Kanaán: Jozua a Káleb boli svedkami Božích darov. Je zarážajúce, že z toho obrovského zboru, ktorý počet je nám známy: 600 000 mužov bez žien a detí, len dvaja majú živú vieru (s výnimkou Mojžiša a Árona). Boží prísľub je jasný: Len Káleb a Jozua budú svedkami Jeho slávy. Hospodin totiž oceňuje živú vieru, ktorú sám vštípil do srdc týchto vyzvedačov. On sa sám priznáva k živej viere. Dôležitým princípom našich životov je práve vieru v Kristovi. V príbehu o uzdravení dvoch slepcov Ježiš takto zvolá: *„Nech sa vám stane podľa vašej viery.“* (Mt 9,29) Berme si to k srdcu. Je to veľmi vážne vyjadrenie Ježiša Krista. Podľa našej viery, čo by sa udialo v našich životoch? Boha zarmúti nevera, ale vieru každého z nás Ho osobne poteší. Boha zneuctí naša nevera, a jednotlivca privedie len k záhube a následne k smrti. Prehrozný hriech je pochybovať o Bohu a Jeho moci. Môžeme žiť vo viere a „*v nádeji na večný život, ktorý prisľúbil pravdivý Boh pred večnými vekmi.*“ (Tit 1,2) Byť silný vo viere a zakotviť v Kristovi i v centre neverného sveta, je našou jedinou záchranou. Bez Neho nemôžeme nič urobiť. (viď Jn 15,5) Ak chceme byť blahoslavení, venujme sa tomu, čomu nás vedie náš Pán. Ak však chceme žiť naďalej reptajúci spôsob života, venujme sa len vlastným potrebám.

Nakoniec sa ľud sám presvedčí aké veľké ponaučenie pochádza z poslušnosti a pokory pred Bohom. Veď keď platí na jednej strane *„Nech sa vám stane podľa vašej viery“* platí aj na druhej strane to: *Nech sa vám stane podľa vašej neviery!* Boží ľud nechcel s Hospodinom vojsť do zaslúbenej zeme vo viere a v nádeji nebeskej pomoci, a práve preto On nemohol s touto zlou pospolitosťou kráčať ďalej, tak sa im prvým boj stál osudným. Boh zostal stáť. Hospodin sa nepohol. Hospodin nebol s nimi. Zostal na svojom mieste. Zarmútený ľud koná, ale Boh nie je medzi nimi. Zarmútený ľud bojuje, ale bez Hospodina. Bez Pána bojovať je však márne. Proti Bohu sa vzoprieť a vystúpiť na temeno vrchu je nerozumné. Prehratý boj a zjavná porážka je potupou celého spoločenstva. Kde Boh nebojuje s nami, tam je proti nám. Kde sa Boh nepohýna, tam aj veriaci človek musí sa podriaďiť Pánovi. Mojžiš ostal na svojom mieste, avšak ľud sa pohol. Chorma je miesto porážky ľudskej nevery, ktorá len chce ukázať každému, čoho je schopný. Chorma je miesto tej ľudskej biedy a neschopnosti, ktorá musí porozmýšľať nad

sebou a vidieť to, že kde je pes zakopaný. Je ťažké si priznať vinu a osobnú zodpovednosť, človeče. Ak neposlúchneš Hospodinovo usmernenie „vojdi“, tak musíš rátať so štyridsaťročným pochodom na púšti. Je to drastické? Je to kruté? Je to nemysliteľné? Často je to aj naša cesta. Cesta kľukatá a chodník pretkaný vlastnými myšlienkami: „ako ďalej a prečo len tak, ako mi to Boh prikázal!“ Ak nie je prítomná v našich životoch viera, ktorá s Božím príslubom je ochotná si privlastniť to, čo jej naozaj patrí, tak potom nám nezostáva nič iné, ako sa obrátiť a putovať púšťou. Práve v tomto putovaní sa naučíme, že tento kočovný spôsob života nie je *LEN* Boží súd, ale náuka o viere, lebo On „*nezaobchádza s nami podľa našich hriechov, ani nám neodpláca podľa previnení.*“ (Žalm 103,10) Štyridsaťročné putovanie po púšti totiž nepoukazuje len na to, aký je človek biedny, ale aj na to, aký je Boh Hospodin milostivý.

Biblický text: Evanjelium podľa Jána 19, 1-16a

„Nato vzal Pilát Ježiša a dal ho zbičovať. Vojaci uplietli z trnia korunu a položili ju Ježišovi na hlavu, obliekli ho do purpurového pláštá, prichádzali k nemu a hovorili: „Buď pozdravený, kráľ Židov!“ A bili ho po tvári. Potom Pilát znova vyšiel a povedal im: „Pozrite, vediem vám ho von, aby ste spoznali, že na ňom nenachádzam nijakú vinu.“ Tu vyšiel Ježiš von s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: „Hľa, človek!“ Len čo ho veľkňazi a ich sluhovia zazreli, kričali: „Ukrižuj! Ukrižuj!“ Pilát im povedal: „Vezmite si ho a vy ho ukrižujte! Lebo ja na ňom nenachádzam vinu.“ Židia mu odpovedali: „My máme zákon a podľa toho zákona musí zomrieť, lebo sa vydával za Božieho Syna.“ Keď to Pilát počul, ešte viac sa vyľakal. Znova vošiel do vládnej budovy a povedal Ježišovi: „Odkiaľ si?“ Ale Ježiš mu neodpovedal. Pilát mu povedal: „Ty sa so mnou nerozprávaš? Neuvedomuješ si, že mám moc prepustiť ťa a mám moc ťa aj ukrižovať?“ Ježiš mu odpovedal: „Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora. Preto ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech.“ Od tej chvíle sa Pilát usiloval prepustiť ho, ale Židia kričali: „Ak tohto prepustiš, nie si cisárov priateľ. Lebo každý, kto sa robí kráľom, protiví sa cisárovi.“ Keď teda Pilát počul tieto slová, vyviedol Ježiša von, posadil sa na súdny stolec, na miesto nazývané Litostrótos, po hebrejsky Gabbata. Bol prípravný deň pred Veľkou nocou a bolo okolo šiestej hodiny. Tu prehovoril k Židom: „Hľa, váš kráľ!“ Nato oni začali kričať: „Preč s ním, preč s ním! Ukrižuj ho!“ Pilát im povedal: „Vášho kráľa mám ukrižovať?“ Veľkňazi odpovedali: „Nemáme kráľa, iba cisára!“ Vtedy im ho teda vydal, aby ho ukrižovali.“

1-3. verše

Desivý obraz človeka, ktorý vie byť amorálny, je opísaný práve v týchto veršoch. Vojakmi upletená trňová koruna, purpurový plášť a hanebný pozdrav: „*Buď pozdravený, kráľ Židov!*“ je znamením neľudskosti. Beštiálny prístup a osobné osočovanie Ježiša sprevádzané bitím po tvári a bičovaním Jeho tela je paródiou tej

vznešenej slávy, ktorá Kristovi prináleží a patrí iba JEMU. Beštiálny človek, ktorý sa nevie správať. Čo všetko môže svet spraviť s Kráľom kráľov a s Pánom pánov? Je to síce paródia ľudskej zloby, ale aj napriek všetkému títo vojaci proti vlastnej vôli vyrieknu pravdu o Ježišovi. Koho bičuje svet je skutočne Kráľom Židov? Koho bijú po tvári, patrí naozaj koruna? Koho výsmechom pozdravujú, ten je skutočný Pán? Sú svedkami aj napriek irónii Toho, že kto je Kristus.

4-8. verše

Aj Pilát by bol lepší svedok ako sudca. Ježiš predstupuje pred vlastných žalobcov. Žaloba je smiešna, ale Pilát ho predstaví: „**Hľa, človek.**“ Je to veľmi výstižné a krátke, ale poukazuje na skutočný stav človeka. Medzi neľudskými Adamami sveta sa nachádza človek, ktorý síce je zbičovaný, oblečený do purpurového plášťa a na hlave má upletenú trňovú korunu, ale On je človek, v ktorom JEHO OTEC má záľubu. Ježiš je pravý človek, ktorý v neľudskej situácii sa chová ako Kráľ. A síce počuje aký je skutočný človek: „**Ukrižuj! Ukrižuj!**“ (Jn 19,6). Je oboznámený s vlastnou žalobou: „**My máme zákon a podľa toho zákona musí zomrieť, lebo sa vydával za Božieho Syna.**“ (Jn 19,7) Má informácie aj o tom, ako pritlačili k múru JEHO sudcu: „**Nemáme kráľa, iba cisára!**“ (Jn 19,15) Ľudská bezohľadnosť číha na úhľadného nepriateľa. Ľudská bezočivosť nepozná hranice. Pilát, ktorý reční pravý opak ako keby prehral, ale On chce len, aby zodpovednosť prebrali kňazi a ich kolaboranti. Pilát nemá moc nad tými, nad ktorými bol ustanovený. Pilát sa ocitne ako keby mimo Rímskej ríše, ktorú Jeho osoba symbolizuje. Je unášaný falošnými emóciami a zapletený do situácie, ktorú už sám nekontroluje. Je to nekontrolovateľná lož z rúk nevyčerpaceľnej zloby človeka. Žaloba je jednoznačná: Boží Syn a samotný Boh, Kráľ ako udávajú vojaci. Zrazu všetky Ježišove hodnoty slávy sa objavia. Zrazu Pilát spoznáva skutočného Krista. Zrazu sa Pilát musí, ale nevie rozhodnúť. Ako ďalej?

9-11. verše

Vyberá si osobný rozhovor s mučeným Pánom. Pilát vystupuje sebaisto a povýšenecky. Ježiš je však ticho. Pilátova otázka: „**Odkiaľ si?**“ Ježiša neprekvapuje. Pilát má krivú predstavu o Ježišovej osobe. On neporozumel Ježišovým slovám. Nepochopil základ, že Ježiš je Hlavou, Kráľom, Pánom, Bohom a Božím Synom. On tieto jednotlivé „hodnosti“ si neprivlastnil, ale mal odjakživa. On je, On žije, On spravuje všetko, On riadi chod diania. On je stredobodom pozornosti. On je. Tak sa aj predstavoval v Jánovom evanjeliu: „Ja som...“ Jeho bytie je ozajstné. Nakoniec Pilátova povýšenosť sa prejaví vyjadrením zvrchovanosti vlastnej moci. Podľa jeho slov, len on môže zabrániť Ježišovej záhube. Podľa jeho svedectva jedine on môže zamedziť blížiacu sa tragédiu. Podľa jeho výrečnosti len on môže prekaziť plán židovskej vrchnosti. **Ježiš však priznáva: „Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo**

dané zhora. Ježiš priznáva, že Pilát má moc nad Jeho osobou, ale táto moc prináleží Jedine Jeho Otcovi: „...lebo Tvoje je kráľovstvo, moc i sláva naveky...“ (viď. Mt 6,9-13) Moc sveta, moc jednotlivcov, moc nepriateľov, moc priateľov je taká úzkoprsá. Samotný Pilát sa vyhovára na moc, ale aj slepec vidí, že je v rukách Ježišových neprajníkov. Bude mať možnosť vysloviť nad Ježišom svoj verdikt, ale to neznamená jeho totálne víťazstvo. Boh je víťaz a premôže každého, kto sa odvoláva na to, že v jeho rukách sa koncentruje skutočná moc. Nie to je dôležité, že odkiaľ je Ježiš, ale to, od Koho pochádza moc Pilátova. Kto sa s touto skutočnosťou nevie stotožniť, stratil prevahu, prestíž, pozíciu, veľkolepé miesto nielen na svete, ale aj v nebesách.

12-16a. verše

Tak sa stane, že Pilátov nevinného, v ktorom niet hriechu, bude visieť medzi zemou a nebom na kríži. Pilát chce byť i naďalej priateľom cisára, nechce stratiť dôveru Najvyššieho pozemského panovníka, ale zároveň stráca všetko, lebo rivalita dvoch kráľovstiev je očividná. Kráľovstvo, *ktoré nepochádza odtiaľto*, a kráľovstvo, ktorého vodcom je cisár, nie je totožné. Kráľ Židov je Ježiš, ale Pilát chce silou mocou zostať cisárovým priateľom. Inklinuje mu osoba Ježiša, ale Jeho post, Jeho zázemie, Jeho poverenie a Jeho titul pochádza z Ríma. Nikto sa ničoho nechce vzdať. Pilát daromnej moci, Židia toho, aby Kristus bol mŕtvy a Ježiš vlastného Otca a Jeho vôle, aby bol poslušný až na kríž. „Causa finita“. Vec je uzavretá. Rozhodlo sa. Ten, kto mal svetom vládnuť, sa dostáva do kúta. Ten, Kto skutočne vládne svetom, Toho vôľa sa naozaj preukáže. Kým Pilát a veľkňazi hrali svoje malé dobyvačné vojny, a rozhodovali sa, ktorý výraz je mocnejší: kráľ alebo cisár, Boh sa rozhodol milovať tento svet v Kráľovi a Pánovi, v Ježišovi Kristovi. Boh je tichým prizeračím, keď človek delí to, čomu neprináleží. Aké smiešne je, keď sa svet bije o vlastné malicherné pozície, lebo jedine Hospodinova moc trvá naveky.

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu. Modlitba Pánova

Požehnanie: „No ja sa v žiadnom prípade nechcem chváliť ničím, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista, prostredníctvom ktorého je pre mňa svet ukrižovaný. (Gal 6,14).“ Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 404: „Živý strom z raja, utešené kvieťa...“